

Az oroszlán

A császár jelt adott. Felemelkedett a rács és a sötét nyílásból egyre erősödő mennydörgés-szerű moraj hallatszott. A keresztények csoportba verődtek az aréna közepén. A tömeg felállt, hogy jobban lásson. Rekedt morgás áradt, akár a hegyi lavinát követő sziklaomlás, izgalommal teli lárma és félelmes sikoly. Az első nőstényoroszlán puha mancsait könnyedén emelve szökkent ki az alagútból. A játék elkezdődött.

Caius Bondani az oroszlánok öre hosszú nyelű botjával felfegyverkezve ellenőrizte, hogy valamennyi állat részt vesz-e a szörnyű játékban. Már szinte megkönnyebbülve sóhajtott fel, amikor észrevette, hogy az egyik oroszlán láthatóan nem az arénába tart, hanem a bejáratnál megállva teljes nyugalommal sárgarépát eszik. Caius iszonyatosat káromkodott, ugyanis az ő feladatai közé tartozott, hogy egyetlen ragadozó se kóvályogjon haszontalanul a cirkusz területén. A balesetvédelmi és munkahigiénés előírásoknak megfelelően megközelítette hát az állatot és felbőszítendő, botjával megbökte az oroszlán alfelét. Legnagyobb csodálkozására a felé forduló oroszlán csupán farkát csóválta meg. Caius másodszor is megbökte, de már erősebben.

- Tűnj el - mondta az oroszlán.

Caius megvakarta a fejét. Az oroszlán félreérthetetlenül adta tudomására, hogy nem kér az agitációból. Caius tulajdonképpen nem volt rossz ember, de félt attól, hogy főnöke észreveszi munkájának hanyagságát és legközelebb az elítéltek közé vetteti. Másrészt - nem volt kedve vitatkozni az oroszlánnal. Megpróbálta hát rábeszélni.

- Megtehetnéd a kedvemért - szólt az oroszlánhoz.

- Eszem ágában sincs - válaszolta az oroszlán tovább rágcsálva a sárgarépát. Bondani lehalkította a hangját.

- Nem azt mondom, hogy rögvest falj fel valakit, de legalább egy kicsit körbejárhatnád az arénát, ordíthatnál, csak úgy alibiképpen. Az oroszlán legyintett egyet a farkával.

- Ember, mondtam már: eszem ágában sincs. Meglátnak, emlékezni fognak rám, aztán senki sem hiszi majd el, hogy nem ettem meg senkit. Az ör nagyot sóhajtott. A bánat szikrájával szavában megkérdezte:

- De, tulajdonképpen - miért nem akarod?

Az oroszlán figyelmesen a szemébe nézett.

- Az "alibi" szót használtad. Vajon soha nem jutott eszedbe, hogy miért nem a patríciusok rohangálnak az arénában keresztényeket falva fel, hanem bennünket, oroszlánokat használnak fel erre?

- Nem tudom. Egyébként, ők főleg öreg emberek, asztma, légszomj...

- Öregek... - morrant szájalommal az oroszlán.

- Nem érted te egyáltalán a politikát. Ők egyszerűen alibit teremtenek a maguk számára.

- De kikkel szemben?

- Az újjal, ami már itt köröz körbe-körbe. A történelemben mindig érdemes tájékozódni az újdonságokról, arról, mi kering a levegőben. Soha nem gondolkoztál el azon, hogy a keresztények egyszer hatalomra juthatnak?

- Ők - hatalomra? - Bizony. Csak tudni kell olvasni a sorok között. Valahogy úgy érzem, hogy Nagy Konstantin előbb, vagy utóbb megegyezik velük. És mi következik ebből? Felülvizsgálatok, rehabilitációk. Akkor majd ezekben a páholyokban ülők könnyedén mondhatják: "Nem mi voltunk. Az oroszlánok".

- Tényleg. Nem gondoltam erre.

- Látod. De hagyjuk őket. Én a saját bőrömrre gondolok. Ha majd másképp alakulnak a dolgok, mindenki tanúsíthatja, hogy sárgarépat ettem. Bár maradjon köztünk, a sárgarépa förtelmes dolog.

- Kollégáid mégis úgy lakmároznak a keresztényekből, hogy öröm nézni - monda mérgesen Caius. Az oroszlán elhúzta a száját:

- Bunkók. Rövidlátó konjunktúra-lovagok. Mindenre kaphatóak. Taktikátlan, eszement elemek. Sötét gyarmati társaság.

- Figyelj ide - kezdett dadogni Caius.

- Na? - Ha ezek a keresztények, tudod...

- Hogy - a keresztények?

- Nos, ha hatalomra jutnának...

- Nos? - Akkor igazolnád, hogy én tulajdonképpen semmire sem kényszerítettelek?

- Salus rei publicae summa lex tibi est* - válaszolt kinyilatkoztatással az oroszlán és visszatért sárgarépiájához.

* *Az állam üdve legyen számodra a legfőbb törvény.*